

Arrest

nr. 235 485 van 30 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 oktober 2016, in functie van zijn (meerderjarige) zoon met de Nederlandse nationaliteit, een eerste aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. In antwoord op deze aanvraag neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Hoogstraten op 13 april 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt geoordeeld dat verzoeker heeft nagelaten alle gevraagde bewijzen voor te leggen, meer bepaald ontbreekt het bewijs van het ten laste zijn van in het

land van herkomst. Bij arrest van 28 september 2017 met nummer 192 735 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.2. Verzoeker dient op 11 oktober 2017, in functie van zijn zoon met de Nederlandse nationaliteit, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. In antwoord op deze aanvraag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 10 april 2018 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er wordt geoordeeld dat het bewijs van het ten laste zijn van de Nederlandse referentiepersoon niet afdoende is geleverd.

1.3. Op 22 mei 2018 dient verzoeker, in functie van zijn zoon met de Nederlandse nationaliteit, een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist op 20 november 2018 om de aanvraag niet in overweging te nemen, omdat verzoeker door de Nederlandse autoriteiten een inreisverbod voor tien jaar is opgelegd dat nog steeds van kracht is. Bij arrest van 27 maart 2019 met nummer 218 935 vernietigt de Raad deze beslissing. Op 23 september 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister, inzake de aanvraag van 22 mei 2018, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/05/2018 werd ingediend door:

Naam: [F.]

Voornaam: [A.Q.]

Nationaliteit: Afghanistan

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrekkene vroeg op 22/05/2018 voor de derde keer gezinshereniging aan in functie van zijn Nederlandse zoon, de genaamde [F. M.] [RN: ...] in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80. De aanvraag werd aanvankelijk niet in overweginggenomen op 20/11/2018 omwille van een inreisverbod van tien jaar dat door Nederland werd genomen op 19/02/2014 en bij beroep definitief is geworden op 08/03/2016. Echter de niet-in overwegingname werd bij arrest 227 905 vernietigd door de RvV op 27/03/2019. Onderhavige beslissing is dus een herziening van de beslissing van 22/05/2018.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst en tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging. Gezien betrokkene en de referentiepersoon reeds sedert 1998 in Nederland verblijven, de referentiepersoon was toen vijf jaar, wordt het concept ‘ten laste’ niet beoordeeld van in het land van herkomst, maar van in Nederland, het laatste verblijfsadres van betrokkene vóór zijn komst naar België tot aan de eerste aanvraag gezinshereniging op 20/10/2016.

Volgende documenten worden voorgelegd:

In het dossier van betrokkene zijn reeds de volgende documenten terug te vinden om het concept ten laste te beoordelen:

☐ *Uittreksel uit de basisadministratie adresgegevens gemeente 's Gravenhage (Nederland) dd. 1.02.2011 waaruit blijkt dat betrokkene en zijn echtgenote met hun kinderen waaronder de referentiepersoon zich in mei 2001 gevestigd hebben op het adres [...], 2551 PG's Gravenhage.*

- Uittreksel uit de basisadministratie adresgegevens gemeente 's Gravenhage (Nederland) dd. 23.07.2013 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon er hebben samengewoond op het adres [...], 2551 PG's Gravenhage, betrokkene vanaf 23.05.2001 en de referentiepersoon sinds 31.10.2012
- Document van de COA , Centraal Orgaan opvang asielzoekers dd 14.03.2016 te Katwijk met betrekking tot de uitnodiging van betrokkene na beroep ihkv proces'Terugkeerfase': hieruit blijkt dat betrokkene op het moment van het document woonachtig was te [...], 2726 CA Zoetermeer.
- Afschrift van gegevens uit de basisregistratie personen (BRP) gemeente Zoetermeer (Nederland) dd. 29.03.2016 enkel op naam van betrokkene, zijn echtgenote en hun kinderen waaruit blijkt dat hij en zijn gezin sinds 13.09.2013 op het adres [...], 2726 CA Zoetermeer zijn ingeschreven. De referentiepersoon wordt er niet op vermeldt
- Verklaring bij gemeente Ten Boer (Nederland) dd. 16.10.2000 waarin wordt verklaard dat betrokkene en referentiepersoon er samenwoonden.
- Getuigschrift/verklaring AZC Ten Boer op naam van betrokkene i.v.m. zijn werkzaamheden in de bar van 01.02.1999 tot 19.09.1999 ; ECDL Startdiploma dd. 8.06.2005; Certificaat COA dd. 22.01.2001: deze documenten staan op naam van betrokkene en vertonen geen link met de referentiepersoon.
- Attesten Afghaanse ambassade in Brussel dd. 15.05.2018 waaruit moet blijken dat betrokkene nooit een pensioen ontvangen heeft in Afghanistan en er geen eigendommen heeft .
- Lijst overzicht van de storting van COA op de rekening van de betrokkene tussen 01/01/2008 en 12/10/2017 van een wekelijkse uitbetaling van leefgeld met een laatste overschrijving van 58,31 euro op 12/04/2016
- Overzicht van bijschrijvingen voor bosstaxi voor de maand mei 2018 op de rekening van de referentiepersoon
- Overzicht (tussen 01/10/2015 en 30/09/2016) van de stortingen van de NL rekening van de referentiepersoon op de NL rekening van betrokkene

Uit de documenten en uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij werd gesteund door de Nederlandse autoriteiten sedert 28/08/1998 tot en met 05/04/2016 vanwege zijn asielprocedure. Hij heeft al die tijd recht gehad op opvangvoorzieningen, bestaande uit leefgeld, onderdak en de toegang tot basisvoorzieningen zoals ziekteverzekering. Betrokkene werd hiervan op de hoogte gebracht bij brief van 14/03/2016 door het Centraal Orgaan Opvang asielzoekers. Betrokkene diende in principe Nederland te verlaten. Betrokkene en de referentiepersoon woonden sedert 29/03/2016 niet langer samen (blijkt uit de basisregistratie van Zoetermeer waarbij de referentiepersoon niet vermeld staat). Betrokkene verbleef te [...] te Zoetermeer en de referentiepersoon verbleef op de [...] te S'Hertogenbosch.

Betrokkene was dus tot aan 05/04/2016 ten laste van de Nederlandse staat. Dit blijkt ook uit de brief van de referentiepersoon dd. 13/08/2018 waarin hij verklaart dat zijn vader gedurende 18 jaar ten laste was van Nederland. Na het ontvangen van de brief van het Centraal Orgaan Opvang asielzoekers verklaart de zoon dat hij sedert dan de zorg van zijn vader in Nederland heeft overgenomen. Hij richt op 15/01/2016 samen met zijn broer [F.A.] de firma [B.] op met als vestigingsadres [...] (zie dossier van de referentiepersoon), terwijl betrokkene aldaar niet langer woonachtig was. De referentiepersoon vestigt zich in België op 10/10/2016 als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (inkomsten van de firma [B.]) en betrokkene komt naar België op 20/10/2016 zonder zijn echtgenote, de genaamde [Z.L.] [°...] en dient een eerste aanvraag gezinshereniging in.

Als bewijs dat de referentiepersoon zijn vader ten laste heeft genomen wordt enkel een overzicht van 14 stortingen van de NL rekening van de referentiepersoon op de NL rekening van betrokkene tijdens de periode 01/10/2015 tot 30/09/2016 voorgelegd. Hieruit blijkt dat er reeds stortingen zijn gebeurd door betrokkene aan zijn vader, terwijl zijn vader nog ten laste was van de Nederlandse staat. Gezin het feit dat de referentiepersoon zelf verklaarde zijn vader pas ten laste te nemen sedert dat hij niet langer ten laste viel van de Nederlandse overheid, zijn de aard van de stortingen sedert 05/10/2015 onduidelijk. Welke inkomsten de referentiepersoon toen ter beschikking had is ook niet duidelijk, gezien zijn firma pas sedert 15/01/2016 is opgericht. Er kan dus niet met zekerheid worden toe besloten dat de stortingen aan de referentiepersoon gericht waren om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Bovendien zijn deze stortingen geen maandelijkse stortingen waardoor de stortingen eerder beperkt en onregelmatig zijn om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene behoeftig was in Nederland en noodzakelijk waren om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Deze kunnen dus niet worden aanvaard om de financiële afhankelijkheid aan te tonen.

Ook de attesten van de Afghaanse ambassade met betrekking tot zijn onvermogen, kunnen niet worden aanvaard. Betrokkene is reeds lange tijd uit Afghanistan vertrokken, zodat hij op de data van de attesten onmogelijk nog aldaar over enig eigendom of pensioen zou beschikken (betrokkene had nog geen pensioengerechtigde leeftijd toen hij Afghanistan heeft verlaten; hij was 32 jaar toen hij naar Nederland kwam).

In casu ligt wat betreft het ten laste zijn in Nederland, dus in het land waar betrokkene verbleef alvorens hij naar België kwam geen enkel adequaat bewijsstuk voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat betrokkene tijdens zijn verblijf in Nederland ten laste was van zijn meerderjarige zoon met de Nederlandse nationaliteit. Betrokkene brengt enkel bewijzen aan dat hij en zijn echtgenote en hun kinderen, waaronder ook de referentiepersoon, in Nederland gedurende een aantal jaren als een gezin hebben samengewoond. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Ook zijn onvermogen is in Nederland niet aangetoond; het feit dat hij sedert 05/04/2016 niet langer van de opvangvoorzieningen als asielzoeker geniet, betekent nog niet dat hij er onvermogen was, althans dat is niet aangetoond geweest.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en niet heeft aangetoond daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in Nederland tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

"Eerste onderdeel,

Artikel 40bis § 2, eerste lid, 4° vreemdelingenwet stelt dat als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd:

'de bloedverwanten in opgaande lijn ... die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen'.

Nergens in dit artikel staat dat dit ten laste zijn moet zijn in het land van herkomst, in casu Nederland.

Die voorwaarde staat wel in artikel 47/1, alinea 1, 2 van de vreemdelingenwet, maar dit artikel maakt precies een uitzondering op artikel 40bis § 2, met name voor andere familieleden van een burger van de Unie. Voor die andere, niet onder 40bis § 2 vallende familieleden is de voorwaarden ten laste 'in het land van herkomst' wel gesteld.

Voor toepassing van artikel 40bis §2 kan die voorwaarde bijgevolg niet gesteld worden, juist omwille van het concrete onderscheid in voorwaarden dat de wetgever heeft gemaakt.

De bestreden beslissing stelt dat het ten laste zijn dient beschouwd te worden als een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon in het land van herkomst. Dit is een voorwaarde toevoegen aan de wet die er niet in staat.

Het ten laste zijn, de afhankelijkheidssituatie, kan in elk land, dus ook in België, aangetoond worden, en moet dus ook in België onderzocht worden.

Dit gebeurde niet door de bestreden beslissing.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

De beslissing faalt ook in haar concrete redengeving.

Verzoeker had, zoals de beslissing overigens zelf moet aanduiden, een ganse reeks documenten neergelegd om 'het concept ten laste zijn' te onderzoeken.

Het gaat om minstens tien stukken of gebundelde stukken.

Onder deze documenten zijn de bijschrijvingen voor [b.] voor de maand mei 2018 op rekening van de referentiepersoon, en een overzicht van de stortingen tussen 1.10.2015 en 30.9.2016 door de referentiepersoon aan de betrokkene.

De referentiepersoon vestigt zich op 10 oktober 2016 naar België; verzoeker komt bij zijn zoon inwonen op 20 oktober 2016. Sederdien wonen zij beiden onafgebroken in België, Hoogstraten. Dit is bijna driejaar. Sederdien is verzoeker volledig ten laste van de referentiepersoon.

Verzoeker heeft hiervan afdoende bewijs geleverd. Maar de afhankelijkheid in België is op geen enkele wijze onderzocht (zie eerste onderdeel).

Derde onderdeel,

De bestreden beslissing wijst de aanvraag af omdat niet zou aangetoond zijn dat verzoeker in Nederland ten laste zou geweest zijn van de referentiepersoon. Nochtans heeft de referentiepersoon én aangetoond dat hij tot minstens 29.3.2016 steeds met verzoeker (zijn vader) heeft samengewoond in Nederland. Hij is dan zes maanden later naar België verhuisd, en zijn vader is hem kort daarop gevolgd. Maar in feite heeft verzoeker ook in de periode april- september 2016 met zijn zoon samengewoond, hoewel formeel de adressen anders waren omwille van de door de referentiepersoon opgezette firma [B.], die hij op 15.1.2016 samen met zijn broer had opgericht.

Het motief van de bestreden beslissing om te betwisten dat verzoeker ten laste was van zijn zoon is dat verzoeker van 28.8.1998 tot en met 5.4.2016 gesteund werd door de Nederlandse autoriteiten vanwege zijn asielprocedure. Dit motief faalt daar het niet op zijn concrete inhoud is onderzocht. Normaal moest verzoeker in het kader van zijn asielprocedure in een asielcentrum (kamp) verblijven en kreeg hij daar opvang. Maar de zoon en de echtgenote van verzoeker die wel verblijf hadden in Nederland wilden dit niet en om die reden verbleef verzoeker bij zijn familie, en kreeg hij de luttele som van 50 euro per week (200 euro per maand) om te overleven. Het is duidelijk dat dit niet volstaat om te leven, alleszins niet wanneer er geen steun is van andere familieleden. In die ganse periode werd verzoeker door zijn zoon ondersteund eens deze over een inkomen beschikte. Na het stopzetten van de steun in Nederland heeft de referentiepersoon nog grotere kosten gemaakt voor verzoeker, en dit wordt bewezen door de neergelegde stukken. Bijvoorbeeld had verzoeker geld nodig voor medicijnen.

Het is in die context niet afdoende te stellen dat de referentiepersoon het ten laste nemen van zijn vader 'enkel' bewijst met een overzicht van 14 stortingen van zijn NL rekening op deze van verzoeker. De bestreden beslissing negeert volkomen de vermelde context en de realiteit van het 'ten laste zijn van de Nederlandse staat'.

Het is pertinent onjuist te stellen dat er geen enkel adequaat bewijsstuk voorligt waaruit zou kunnen afgeleid worden dat verzoeker ten laste was van zijn zoon.

Het gaat evenmin op te stellen dat verzoeker niet zou aangetoond hebben dat hij onvermogen was. De reële situatie in Nederland (50 euro per week) bewijst dit zwart op wit; de asielprocedure die zo'n 18 jaar geduurd heeft, is op zich een aanduiding dat verzoeker onvermogen was; er is geen enkele asielzoeker (die overigens geen toestemming tot arbeid had) die in die periode een vermogen kan verwerven. Verzoeker had ook documenten uit Afghanistan in dat kader neergelegd.

Verzoeker wijst er nog op dat hij na het afwijzen omwille van uitsluiting van zijn asielaanvraag na een procedure van 18 jaar niet meer in Nederland mocht verblijven en dan zijn zoon heeft vergezeld naar België, wat het ten laste zijn onomstotelijk bewijst, daar verzoeker geen enkele bron van inkomen heeft.

De bestreden beslissing mist dan ook elke redelijkheid.

Verzoeker verwijst nog naar het arrest nr. 218 935 van 27 maart 2019 (pagina 17) waarin de RvV duidelijk stelt dat niet blijkt dat bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn zoon rekening werd gehouden met het voorgelegde stuk, ondermeer het stuk voorgelegd op 13 augustus 2018 waarin de Nederlandse autoriteiten vermelden dat verzoeker vanaf 5 april 2016 geen overheidssteun meer ontvangt. Dit arrest maakt duidelijk dat er dient overwogen te worden dat er een

mogelijke en effectieve afhankelijkheid was, minstens vanaf het ogenblik dat Nederland geen steun meer gaf (verzoeker stelt dat dit ruim voorheen ook al de facto was door het lage bedrag aan steun), en dit reeds in een periode van toen ruim twee jaar, thans ruim driejaar.

De bestreden beslissing doet dit stuk eenzijdig af als een bewijs dat er geen tenlaste was in de periode voorafgaand aan 5 april 2016, terwijl minstens ook de periode na die datum in overweging had moeten genomen worden. Stellen dat er 'geen enkel adequaat bewijs' werd voorgelegd miskent de noodzaak op eerlijke bewijsvoering, de redelijkheid en het zorgvuldigheidsprincipe.

Vierde onderdeel,

De beslissing is genomen met miskenning van het hoorrecht. De ingediende stukken werden fout en eenzijdig geïnterpreteerd zonder enig verhoor van verzoeker over het karakter en de reële inhoud van de stukken. De beslissing borduurt op veronderstellingen die totaal onjuist zijn.

Was verzoeker gehoord dan had hij de reële inhoud van de stukken kunnen duidelijk maken, ondermeer de 'steun' van de Nederlandse autoriteiten.

De beslissing miskent ook het gezinsleven van verzoeker met zijn zoon én in Nederland én in België. Dit gezinsleven hield en houdt ondermeer in dat de zoon al jaren instaat voor zijn vader, die in precare situatie is, als in Nederland uitgesloten asielzoeker."

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

"[...]

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

[...]

§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.
[...].”

2.2.3. Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, tweede lid, d) en 7, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “*ten laste*” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In de arresten Jia en Reyes heeft de Grote Kamer van het Hof van Justitie verduidelijkt dat het begrip “*ten laste*” inhoudt dat er sprake moet zijn van een situatie van reële afhankelijkheid, waarbij het familielid van een Unieburger die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze Unieburger, of diens echtgenoot of partner, teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van het familielid bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die Unieburger te mogen voegen (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket).

Met “*land van herkomst*” wordt in beginsel bedoeld de staat waarin het derdelander familielid van een Unieburger verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen (naar analogie HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, § 31).

Gelet op de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie houdt verzoeker ten onrechte voor als zou het volstaan dat hij het bewijs levert dat hij in België – dit is het gastland waar hij zijn zoon met de Nederlandse nationaliteit wenst te vervoegen – ten laste is van de referentiepersoon. Er is geen sprake van dat verweerder, door te vereisen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat van in het land van herkomst, een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd. Het Hof van Justitie heeft duidelijk vooropgesteld dat de noodzaak van materiële steun in het land van oorsprong of van herkomst van het familielid moet bestaan op het moment dat het familielid verzoekt zich bij die Unieburger te mogen voegen.

Op basis van de vaststelling dat verzoeker en de referentiepersoon reeds sinds 1998 in Nederland verblijven, toen de referentiepersoon nog maar 5 jaar oud was, heeft verweerder verder correct geoordeeld dat in de voorliggende zaak Nederland is te beschouwen als het land van herkomst voor de beoordeling van het “*ten laste zijn*”. Dit wordt op zich ook niet betwist door verzoeker.

2.2.4. De Raad benadrukt nog dat, wat betreft het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad enkel een wettigheidsstoetsing uit.

2.2.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, zijn echtgenote en hun kinderen sinds 1998 in Nederland verblijven. Verzoeker zelf werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1F van het verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Er werd hem in 2014 ook een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd. Aan verzoekers gezinsleden werd in 2009 een

verblijfsvergunning afgegeven. In 2014 werd de referentiepersoon, dit is een van verzoekers zonen, genaturaliseerd tot Nederlander. De referentiepersoon kwam op 10 oktober 2016 naar België om zich hier te vestigen als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Zijn bestaansmiddelen komen voort uit de inkomsten die hij heeft uit een taxibedrijf dat hij samen met zijn broer heeft in Zoetermeer, Nederland. Op 20 oktober 2016 kwam verzoeker, zonder zijn echtgenote, ook naar België en diende hij een eerste aanvraag tot gezinshereniging in met zijn zoon in België.

In de bestreden beslissing geeft verweerder een opsomming van de verschillende stukken die verzoeker heeft voorgelegd om aan te tonen dat hij ten laste is van zijn zoon met de Nederlandse nationaliteit. Verweerder gaat ook telkens kort in op de inhoud van deze stukken. Verzoeker geeft op zich niet aan dat een door hem voorgelegd bewijsstuk ten onrechte niet in rekening is gebracht of dat de inhoud van de voorgelegde stukken incorrect zou zijn weergegeven.

Op basis van de voorgelegde stukken stelt verweerder vast dat verzoeker in de periode van 28 augustus 1998 tot en met 5 april 2016 werd gesteund door de Nederlandse autoriteiten en ten laste was van de Nederlandse staat. Verweerder stelt dat verzoeker gedurende deze periode, in het kader van zijn procedure om internationale bescherming, gerechtigd was op opvangvoorzieningen, bestaande uit leefgeld, onderdak en toegang tot basisvoorzieningen zoals de ziekteverzekering. Hij wijst erop dat ook de referentiepersoon zelf in zijn brief van 13 augustus 2018 verklaart dat zijn vader gedurende die 18 jaar ten laste was van de Nederlandse staat. Verweerder stelt ook vast dat verzoeker en de referentiepersoon sinds 29 maart 2016 niet langer samenwoonden in Nederland.

Verder houdt verweerder rekening met de verklaring van de referentiepersoon in zijn brief van 13 augustus 2018 dat hij sinds 5 april 2016 de zorg voor zijn vader in Nederland heeft overgenomen en met de in dit verband voorgelegde documenten waaruit blijkt dat de referentiepersoon inkomsten heeft uit een taxibedrijf dat hij op 15 januari 2016 oprichtte met zijn broer. Verweerder stelt vast dat als bewijs van daadwerkelijke ondersteuning van verzoeker door de referentiepersoon enkel een overzicht is voorgelegd van 14 stortingen in de periode van 1 oktober 2015 tot 30 september 2016. Hieromtrent stelt verweerder allereerst vast dat, nu de referentiepersoon zelf stelt dat hij zijn vader pas sinds 5 april 2016 ten laste neemt, het onduidelijk is wat de aard van de stortingen is die sedert oktober 2015 werden gedaan. Verweerder wijst er ook op dat de referentiepersoon pas op 15 januari 2016 zijn taxibedrijf oprichtte, waardoor het onduidelijk is welke inkomsten hij voor deze datum ter beschikking had. Verweerder stelt dat bijgevolg niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat de stortingen van de referentiepersoon erop waren gericht om in het levensonderhoud van verzoeker te voorzien. Daarnaast merkt verweerder ook op dat er geen sprake is van maandelijkse stortingen en de stortingen te beperkt en onregelmatig zijn opdat kan worden aangenomen dat verzoeker hiervan daadwerkelijk afhankelijk was om zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. De voorgelegde stortingsbewijzen tonen volgens verweerder niet of onvoldoende aan dat verzoeker behoeftig was in Nederland en de stortingen voor hem noodzakelijk waren om in zijn levensonderhoud te voorzien. Om deze redenen zijn de voorgelegde stortingsbewijzen voor hem onvoldoende om een financiële afhankelijkheidsband aan te tonen. Verweerder is ook van mening dat het feit dat verzoeker sinds 5 april 2016 in Nederland niet langer de opvangvoorzieningen als verzoeker om internationale bescherming kon genieten op zich nog niet aantoonde dat hij in Nederland onvermogen was en de staat van onvermogen in Nederland niet is aangetoond.

De attesten van de Afghaanse ambassade in Brussel van 15 mei 2018 met betrekking tot verzoekers onvermogen in Afghanistan worden verder niet aanvaard, nu verzoeker reeds lange tijd weg is uit dit land en hij dus op datum van deze attesten onmogelijk aldaar over een eigendom of pensioen kon beschikken.

Verweerder besluit dat verzoeker op basis van de voorgelegde stukken niet heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen is en evenmin dat hij daadwerkelijk financieel en/of materieel in Nederland ten laste was van de Nederlandse referentiepersoon. Een reële afhankelijkheidsrelatie die reeds van in Nederland bestaat, is volgens verweerder niet aangetoond.

Verzoeker betoogt allereerst dat hij en de referentiepersoon tot aan de komst naar België wel degelijk steeds hebben samengewoond. Hij stelt te hebben aangetoond dat hij tot minstens 29 maart 2016 met de referentiepersoon heeft samengewoond in Nederland. Hoewel er sinds deze datum tot de komst naar België geen sprake meer was van een inschrijving op hetzelfde adres in Nederland, was er volgens verzoeker toch nog een feitelijke samenwoning.

Dit betoog kan niet zonder meer worden aangenomen. Er bestaat op basis van de voorgelegde stukken slechts zekerheid over een samenwoning in Nederland tot 1 februari 2011 en in de periode van 31 oktober 2012 tot 23 juli 2013. Uit het uittreksel van de basisadministratie adresgegevens van de gemeente Den Haag van 23 juli 2013 blijkt dat verzoeker sinds 23 mei 2001 op een adres in deze gemeente woonde. De referentiepersoon werd op ongekende datum afgeschreven van dit adres en pas op 31 oktober 2012 opnieuw ingeschreven. Verder blijkt uit het afschrift van gegevens uit de basisregistratie personen van de gemeente Zoetermeer van 29 maart 2016 dat verzoeker, zijn echtgenote en drie van hun kinderen, maar dus niet de referentiepersoon, op dat ogenblik in deze gemeente woonden. Verzoeker en zijn echtgenote sinds 13 september 2013. Uit de voorgelegde stukken blijkt dus geenszins dat verzoeker en de referentiepersoon tot 29 maart 2016 *'steeds'* hebben samengewoond in Nederland. Een in het administratief dossier opgenomen uittreksel uit het handelsregister van de Kamer van Koophandel betreffende de oprichting van de firma van de referentiepersoon en zijn broer op 15 januari 2016 maakt voor de referentiepersoon ook reeds melding van een adres in Den Haag. In zoverre verzoeker voorhoudt dat hij steeds feitelijk samenwoonde met de referentiepersoon, en dit tot de komst naar België, vindt dit ook geen steun in de bij de aanvraag voorgelegde bewijsstukken. Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat verweerder ten onrechte geen rekening hield met een voortdurende of recente samenwoning in Nederland voorafgaand aan de komst naar België.

Verzoeker betoogt vervolgens dat het incorrect is om te stellen dat hij van 28 augustus 1998 tot en met 5 april 2016 werd gesteund door de Nederlandse autoriteiten omwille van zijn lopende procedure om internationale bescherming. Deze stelling vindt nochtans wel degelijk steun in de voorgelegde stukken, zoals het voorgelegde document van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) van 14 maart 2016 en de voorgelegde bewijzen van periodieke stortingen van dit orgaan aan verzoeker. Bovendien legde verzoeker in het kader van zijn aanvraag zelf een verklaring voor van de Nederlandse referentiepersoon waarin deze verklaart dat verzoeker van 1998 tot 5 april 2016 ten laste was van de Nederlandse staat (*"mijn vader werd financieel (opvangvoorzieningen) ondersteund door Nederland"*). De referentiepersoon wijst erop dat de Nederlandse staat op deze laatste datum de financiële steun heeft stopgezet en hij sindsdien de zorg voor zijn vader in Nederland heeft overgenomen. Rekening houdende met de voormelde neergelegde stukken, blijkt dus niet dat voormeld motief in de bestreden beslissing incorrect of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker stelt nog dat *"de vermelde context en de realiteit van het 'ten laste zijn van de Nederlandse staat'"* ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. Hij stelt dat hij in Nederland afzag van de opvang in een asielcentrum en opteerde voor een verblijf bij zijn familie. Hij stelt daarom enkel wekelijks een leefgeld van rond de 50 euro te hebben ontvangen. Hij betoogt dat dit leefgeld ontoereikend was om van te leven en hij *"die ganse periode [...] door zijn zoon [werd] ondersteund eens deze over een inkomen beschikte"*. Nog stelt hij dat zijn zoon, na het stopzetten van de ondersteuning door de Nederlandse staat, *"nog grotere kosten"* voor hem heeft gemaakt, bijvoorbeeld omdat hij geld nodig had voor medicijnen. Hij is van mening dat in deze context het niet kon volstaan te stellen dat het ten laste zijn enkel werd bewezen door het voorgelegde overzicht van geldstortingen.

Er blijkt niet dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag de thans door hem gegeven duiding gaf bij de verblijfsomstandigheden tijdens de procedure om internationale bescherming in Nederland. Verweerder mocht voortgaan op de door verzoeker voorgebrachte stukken, waaronder de verklaring van de referentiepersoon.

Daarenboven merkt de Raad op dat verweerder er wel degelijk rekening mee heeft gehouden dat verzoeker tijdens de procedure om internationale bescherming in Nederland inwoonde bij zijn familieleden. Dit blijkt zo reeds uit de bespreking in de bestreden beslissing van de voorgelegde stukken. Dit betekent echter nog niet dat verzoeker tijdens deze procedure dan ook specifiek afhankelijk was van de Nederlandse referentiepersoon voor (bijkomende) ondersteuning of dat deze laatste dan instond voor zijn huisvesting, en niet verzoeker zelf of andere familieleden die alle nog in Nederland verblijven. Verweerder stelde in dit verband zo ook reeds vast dat verzoeker en de referentiepersoon in de periode voor de komst naar België niet langer samenwoonden in Nederland.

Verweerder heeft rekening gehouden met de verschillende voorgelegde bewijsstukken. Er blijkt niet dat enig concreet gegeven dat hieruit blijkt ten onrechte buiten beschouwing is gebleven. Verweerder kon in de bestreden beslissing in redelijkheid oordelen dat het bewijs van het ten laste zijn van in het land van herkomst op een actieve wijze dient te worden aangetoond, hetgeen betekent dat concrete bewijzen dienen te worden aangebracht die kunnen aantonen dat verzoeker om in zijn basisbehoeften in Nederland te kunnen voorzien dan specifiek was aangewezen op de materiële en/of financiële

ondersteuning van de referentiepersoon, en dat bijgevolg de voorgelegde bewijzen van een samenwoning in Nederland van verzoeker met zijn echtgenote en hun kinderen gedurende enkele jaren niet volstaan om het ten laste zijn van verzoeker van de referentiepersoon aan te tonen. In die zin kon verweerder vaststellen dat van een concrete ondersteuning door de referentiepersoon enkel het overzicht van stortingsbewijzen in de periode van 1 oktober 2015 tot 30 september 2016 werd voorgelegd. Hiermee blijkt nog niet dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. In de voorliggende situatie blijkt niet dat enig concreet element in de relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon voorafgaand aan de komst naar België, en dat erop kan wijzen dat verzoeker voor zijn basisbehoeften specifiek van de referentiepersoon afhankelijk was, ten onrechte niet in rekening is gebracht.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat het wekelijks leefgeld dat hij al die tijd ontving van de COA ontoereikend was en hij in werkelijkheid al zeker ruim twee jaar voor het stopzetten van de overheidssteun in Nederland werd ondersteund door de referentiepersoon, moet worden opgemerkt dat de eerste storting die de referentiepersoon deed aan verzoeker pas dateert van 5 oktober 2015. Verzoeker toont nergens aan dat hij in de periode van augustus 1998 tot 5 oktober 2015 dan was aangewezen op bijkomende financiële ondersteuning door de referentiepersoon of andere familieleden of waarom dit dan sinds deze laatste datum plots zou zijn veranderd. Al zeker ligt geen enkel bewijs voor dat de referentiepersoon voor deze datum verzoeker ondersteunde, op welke wijze ook. In deze omstandigheden, en gelet op de door verweerder gedane vaststellingen dat de referentiepersoon zelf verklaarde zijn vader pas ten laste te nemen sinds de stopzetting van de ondersteuning door de Nederlandse staat en het ook niet duidelijk is welke inkomsten de referentiepersoon aanvankelijk had nu zijn firma pas werd opgericht op 15 januari 2016, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat op basis van de voorgelegde bewijsstukken niet of onvoldoende blijkt dat de geldstortingen in de periode van oktober 2015 tot en met 5 april 2016, dit is de periode waarin hij nog overheidssteun ontving in Nederland, voor verzoeker noodzakelijk waren om in zijn basisbehoeften te voorzien. Uit de bewijsstukken zoals deze voorhanden zijn in het administratief dossier blijken trouwens enkel concrete inkomsten van de referentiepersoon uit zijn taxibedrijf vanaf juli 2016.

Daarnaast heeft verweerder in alle gevallen ook geoordeeld dat verzoeker aan de hand van het overzicht van geldstortingen in de periode van 1 oktober 2015 tot en met 30 september 2016 onvoldoende aantoonde dat hij behoeftig was in Nederland en was aangewezen op deze geldstortingen om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Verweerder besluit hiertoe omdat volgens hem er geen sprake is van maandelijkse stortingen en de stortingen te beperkt en onregelmatig waren opdat verzoeker er daadwerkelijk van afhankelijk kon zijn. Verzoeker blijft in gebreke om concreet in te gaan op deze voorziene motivering. Hij toont het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling niet aan. Verzoeker stelt in dit verband enkel dat de referentiepersoon sinds het stopzetten van de ondersteuning door de Nederlandse staat "*nog grotere kosten*" voor hem heeft gemaakt. Zelfs indien de gemiddelde maandelijkse steun sindsdien verhoogde, toont verzoeker hiermee nog niet aan dat het kennelijk onredelijk was van verweerder om te besluiten dat de stortingen te beperkt en onregelmatig waren opdat verzoeker er daadwerkelijk van afhankelijk kon zijn om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Verzoekers betoog dat hij (bijkomende) ondersteuning door de referentiepersoon behoefde voor medicijnen is ook niet meer dan een blote bewering.

In zoverre verweerder in de bestreden beslissing nog vaststelt dat de staat van onvermogen in Nederland niet is aangetoond en dat het niet is omdat de ondersteuning door de COA in Nederland in april 2016 wegviel dat verzoeker er ook onvermogen was, stelt verzoeker dat zijn staat van onvermogen in Nederland wel degelijk afdoende blijkt uit de voorliggende gegevens. Hij wijst op zijn financiële ondersteuning door de Nederlandse staat in de asielprocedure, de lange duur van de asielprocedure, het gegeven dat hij geen toestemming had om arbeid te verrichten in Nederland en de voorgelegde documenten uit Afghanistan. Hij stelt dat hij na het afsluiten van zijn asielprocedure in Nederland niet langer in dit land mocht verblijven en hij dan zijn zoon naar België is gevolgd. Hij benadrukt geen enkel inkomen te hebben.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij tijdens de procedure om internationale bescherming in Nederland niet mocht werken en hij dus geen enkel vermogen opbouwde dit land. Alleszins merkt de Raad in dit verband verder op dat, zelfs indien verzoeker geen eigen inkomen of vermogen (meer) had in Nederland, hiermee in geen geval op voldoende wijze het bewijs kon worden geleverd dat hij dan specifiek was aangewezen op de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Verzoeker heeft bijvoorbeeld ook zijn echtgenote die nog in Nederland verblijft en die aldaar wel legaal verblijf heeft. Er blijkt niet dat de echtgenote zonder inkomsten of

onvermogen is, terwijl van echtgenoten wordt verwacht dat zij elkaar ondersteunen. Ook heeft hij er nog andere kinderen, die eveneens in legaal verblijf zijn. Voorafgaand aan de komst naar België woonde verzoeker ook in bij deze familieleden in Nederland, en niet bij de referentiepersoon, minstens blijkt dit niet uit de voorgelegde stukken. Om het ten laste zijn aan te tonen moet in alle gevallen worden aangetoond dat er een specifieke afhankelijkheidsband bestaat ten aanzien van de referentiepersoon, waarbij de ondersteuning door deze laatste in het land van herkomst noodzakelijk was om in de basisbehoeften te kunnen voorzien. Verweerder heeft evenwel vastgesteld dat de stortingen van de referentiepersoon in het verleden te onregelmatig en beperkt waren opdat verzoeker er daadwerkelijk van afhankelijk kon zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien. Zoals reeds gesteld, haalt verzoeker dit motief niet onderuit. Dit motief kan reeds volstaan om de bestreden beslissing te schragen. De kritiek van verzoeker op het vastgestelde ontbreken van een bewijs van onvermogen is Nederland is te beschouwen als een kritiek op een bijkomende en niet-determinerende redengeving in de bestreden beslissing. De kritiek hierop kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Verzoeker wijst nog op de beoordeling door de Raad in zijn eerdere vernietigingsarrest van 27 maart 2019 met nummer 218 935 dat het bestuur, bij het onderzoek naar het bestaan van een afhankelijkheidssituatie tussen verzoeker en de referentiepersoon, rekening diende te houden met het stuk van de COA dat verzoeker sinds 5 april 2016 in Nederland geen overheidssteun meer ontvangt. In de aanvankelijk genomen beslissing van 20 november 2018 was op geen enkele wijze rekening gehouden met dit stuk. In de voorliggende beslissing werd echter wel degelijk rekening gehouden met dit gegeven en werd, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk ook nagegaan of hij dan vanaf het wegvallen van de overheidssteun in Nederland ten laste was van de Nederlandse referentiepersoon. Verzoeker houdt onterecht voor dat enkel de periode voor 5 april 2016 in rekening zou zijn gebracht. Verweerder heeft zo rekening gehouden met de geldstortingen tot en met 30 september 2016. Andermaal wordt geen onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid in de beoordeling aangetoond.

2.2.6. De vaststelling dat niet of onvoldoende is bewezen dat verzoeker van in het land van herkomst, dit is Nederland, ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon, volstaat om de aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet af te wijzen, zonder dat een concreet onderzoek naar de vraag of er in België sprake is van een afhankelijkheidsrelatie zich nog opdrong. Hiervoor wordt andermaal verwezen naar de hoger reeds aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit blijkt dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan van in het land van oorsprong of van herkomst van het familielid. Het betoog van verzoeker dat hij afdoende zou hebben aangetoond in België ten laste te zijn van zijn zoon, en dit ten onrechte niet is onderzocht, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.2.7. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.8. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende

precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker beroept zich op een gezins- en familieleven met zijn zoon met de Nederlandse nationaliteit.

In dit verband wordt opgemerkt dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden, waaronder de banden tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In casu dient dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen verzoeker en zijn zoon met de Nederlandse nationaliteit.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, met name dat de *“bloedverwant in opgaande lijn”* ten laste is van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bloedverwanten in opgaande lijn van een burger van de Unie slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd omdat niet is aangetoond dat hij daadwerkelijk ten laste is van zijn zoon met de Nederlandse nationaliteit. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet, zoals blijkt uit de voorgaande bespreking van het middel. Een loutere samenwerking in België met zijn zoon toont de vereiste bijzondere afhankelijkheidsbanden ook nog niet aan. De bestreden beslissing gaat verder enkel in op de door verzoeker ingediende aanvraag. Zij laat de mogelijkheid open om andere verblijfsaanvragen in te dienen en gaat verder niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen verzoeker en zijn zoon, kan de Raad niet vaststellen dat deze relatie de gewone affectieve relatie tussen een vader en zijn meerderjarige zoon overstijgt. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende of dient plaats te vinden.

Er blijkt verder ook niet dat verzoeker ter ondersteuning van zijn thans voorliggende aanvraag een beschermenswaardig privéleven in België heeft ingeroepen, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht vast te stellen. Ook hier blijkt bijgevolg niet dat een belangenafweging zich opdringt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.9. Waar verzoeker zich beroept op een schending van artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad allereerst op dat niet blijkt dat hij zich dienstig kan beroepen op een miskennis van dit artikel. Uit de bewoordingen hiervan volgt immers duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De Raad benadrukt dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid had om bij het indienen van zijn aanvraag nuttig voor zijn belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van verweerder over te maken om aan te tonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Hij had ook de mogelijkheid om hierbij alle volgens hem nodige toelichtingen te verstrekken. Hij heeft dus zijn standpunt op nuttige wijze naar voren kunnen brengen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing bijkomend diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen of te worden gehoord. Hij toont niet aan dat het bestuur bij de weigering van het gevraagde voordeel rekening hield met elementen of zich steunde op gegevens die hij redelijkerwijze niet kon of niet moest kennen bij het indienen van zijn aanvraag, of steunde op redenen waarop hij in zijn aanvraag niet kon of moest anticiperen (RvS 9 juni 2015, nr. 231.480). Hij maakt daarenboven ook niet concreet aannemelijk dat hij nog specifieke gegevens had kunnen aanbrengen die een andere uitkomst van de procedure tot gevolg konden hebben. Hij maakt niet concreet aannemelijk dat de voorgelegde stukken *“fout en eenzijdig”* zijn geïnterpreteerd of de beslissing *“borduurt op veronderstellingen die totaal onjuist zijn”*. Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging blijkt in de thans voorliggende omstandigheden niet.

2.2.10. Verzoeker beroept zich nog op een schending van de Terugkeerrichtlijn. De bestreden beslissing kadert evenwel niet binnen de toepassing van deze richtlijn. Deze beslissing gaat ook niet gepaard met een verwijderingsbeslissing. Verzoeker duidt bovendien nergens de concrete bepaling uit deze richtlijn die hij dan geschonden acht en verstrekt in dit verband geen enkele toelichting. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.2.11. Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS